

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 17 ΜΑΡΤΗ 1995 ΑΡ.ΦΥΛ. 227 ΔΡΧ. 150

Επικεφαλής οι ρωσόδουλοι με ψευτοΚΚΕ-ΠΟΛΑ ΚΑΜΙΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΣΤΑ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ

Δεξιά στη γραμμή, στην ηγεσία, στη μέθοδο

Χρειάζεται να πούμε δύο λόγια για τα αντικειμενικά κριτήρια φορολόγησης και το κίνημα που έρχεται αναπτυχθεί ενάντια τους.

Σε ένα άλλο άρθρο χαρακτηρίζουμε αυτό το κίνημα σοσιαλφασιστικό από τη συγκεκριμένη φύση των διεκδικησέων του, από τη φύση της πολιτικής του καθοδήγησης και της κοινωνικής του βάσης, και κυρίως από τις μεθόδους του.

Σε ό,τι αφορά τη φύση των διεκδικησέων του αυτό το κίνημα είναι αντιδραστικό, γιατί καταφέρεται ενάντια στα αντικειμενικά κριτήρια γενικά.

Τα αντικειμενικά κριτήρια είναι η έκφραση της αδυναμίας του ελληνικού αστικού κράτους να νικήσει τη γενικευμένη διαφθορά των εφοριακών του, αλλά και τη γενικευμένη διαφθορά της φορολογούμενης μάζας, όχι μόνο της αστικής, αλλά και της εύπορης μικροαστικής τάξης. Αλλά αυτή η αδυναμία δεν πρέπει να σημαίνει σήμερα τη φορολογική ασυλία αυτής της μάζας, ούτε πρέπει να σημαίνει την ολοκληρωτική εξαχρέωση του φοροελεγκτικού μηχανισμού του κράτους. Γιατί το κράτος είναι ταυτόχρονα κράτος της αστικής τάξης, αλλά και υποχρεωτικός οικονομικός διαχειριστής ενός μέρους του πλούτου της κοινωνίας για τη συνέχιση του συνόλου της λειτουργίας της κοινωνικής και οικονομικής ζωής.

Όχι μόνο κανείς αστός ακραίος αντικρατιστής φιλελεύθερος, αλλά ούτε και ένας συνεπής προλετάριος επαναστάτης δε θα μπορούσε να απαιτήσει να σταματήσουν να πληρώνονται φόροι στο σημερινό αστικό κράτος. Είναι μερικές λειτουργίες που πρέπει να εκτελεστούν οπωσδήποτε και που κάποιος πρέπει να πληρώσει γι' αυτές.

Η απαίτηση να καταργηθούν τα αντικειμενικά κριτήρια σημαίνει σήμερα πρακτικά βαρύτερη φορολογία των μισθωτών και εκείνου του κομματιού της άρχουσας τάξης, που με τη μεγαλύτερη δυσκολία φοροδιαφεύγει, καθώς και

έμμεση επιδότηση των πιο παρασιτικών κομματιών της αστικής τάξης ή των πολιτικά πιο ισχυρών.

Δεν είναι τυχαίο ότι τις δύο πιο μαζικές και αποφασιστικές εξεγέρσεις στο φορολογικό τις είχαμε ακριβώς από την αστική τάξη του τουρισμού στην Κέρκυρα και από την πλούσια αγροτική αστική τάξη στη Λάρισα.

Αυτό είναι χτύπημα του φορολογικού μηχανισμού του αστικού κράτους από τα δεξιά. Γι' αυτό επικεφαλής αυτών των κινήματων είναι η αστική τάξη, στο κοινωνικό επίπεδο, και οι ρωσόδουλοι σοσιαλφασίστες ψευτοΚΚΕ και ΠΟΛ.Α., στο πολιτικό.

Βέβαια, ο σοσιαλφασισμός που ξεσήκωσε την αστική τάξη της υπαίθρου στηρίχθηκε στη γενικευ-

μένη δυσφορία του λαού για μια κυβέρνηση που τον ποδοπατεί στο οικονομικό από κάθε άποψη.

Για παράδειγμα, οι μικροαστοί, όταν διαμαρτύρονται για τα αντικειμενικά κριτήρια, μπορούσαν να έχουν ένα επιχείρημα που το χρησιμοποίησαν οι σοσιαλφασίστες του ψευτοΚΚΕ στην τηλεόραση: “Κύριοι, εμείς οι μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας αιωρούμενοι και απειλούμενοι με κλείσιμο μικροαστοί όλο και φτωχαίνουμε. Γιατί λοιπόν τώρα ένας νέος φόρος που μας περιορίζει αυτό που έχει μείνει λιγότερο;”

Όμως αυτό το επιχείρημα θα είχε μια συνέπεια: Ότι το χαμηλό κομμάτι της μικροαστικής τάξης θα έπρεπε να απαιτήσει μείωση των φόρων για τους εργαζόμενους, και μαζί μ' αυτούς να απαιτήσει

να υπερκαλυφθεί η διαφορά από την ένταση των αντικειμενικών κριτηρίων για την αστική τάξη της υπαίθρου (τουρισμού και φάρμερ) και για τους θεσμικούς μεγαλοφοροφυγάδες της πόλης (γιατρούς, μεγαλοδικηγόρους, εμπόρους μεσαίας και μεγάλης επιφάνειας), που μπορεί να περνάνε λίγο “χειρότερα από πέρσι”, αλλά δεν ξεχνάνε να γλεντάνε καλά τη ζωή τους και να ξεζουμίζουν τους εργάτες και υπαλλήλους τους, που μόνο αυτοί ξέρουν να πληρώνουν φόρους.

Ο σοσιαλφασισμός, αντίθετα, στηρίχθηκε στη “φοροφυγάδικη” αστική τάξη για να χτυπήσει κι άλλο το προλεταριάτο ή ν' ανοίξει κι άλλο την ψαλίδα του προϋπολογισμού, να φέρει πιο κοντά τη χώρα στην εξάρτηση των δυτι-

κών πιστωτών, τους οποίους αργότερα θα καταδικάζει, να μεγαλώσει κι άλλο την απόσταση από την Ευρώπη.

Μ' αυτό τον τρόπο όμως οι σαμποτέρ θέλησαν κυρίως να σταθεροποιήσουν και να μεγαλώσουν ένα καλό κοινωνικό υπόστρωμα (που ήδη διαθέτουν) στη μεσαία αστική τάξη του χωριού και της πόλης. Αυτή είναι η αληθινή κοινωνική βάση των ρωσόδουλων. Ιδιαίτερα διηγάνε για να ηγεμονεύσουν στους πλούσιους αγρότες, που είναι επιρρεπείς στην πιο μεγάλη πολιτικο-ιδεολογική αντίδραση. Μια αντίδραση που εντείνεται από το γεγονός ότι εκτρέφονται όχι σαν σύγχρονοι φάρμερ

συνέχεια στη σελ. 2

Με ίντριγκα και προβοκάτσια Η ΤΕΛΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΙΚΟ ΠΑΣΟΚ Παπανδρέου-Λαλιώτης μοιράζουν τους ρόλους

Η “πολιτική εξέγερση” που οργανώνουν μεθοδικά οι ρωσόδουλοι εδώ και μήνες ενάντια στο ρεύμα των αυτοδυναμικών του ΠΑΣΟΚ έχει πάρει μια πρωτοφανή ένταση.

Η δύναμη της συνταγής των ρωσόφιλων βρίσκεται στο γεγονός ότι, όταν χτυπάνε μια πολιτική τάση ενός από τα δύο μεγάλα κόμματα της αστικής τάξης, φροντίζουν αυτή τη τάση να δέχεται τα πολιτικά πυρά όλων των άλλων τάσεων και όλων των άλλων κομμάτων της αστικής τάξης. Αυτό έκαναν στην πρώτη μάχη εναντίον των αυτοδυναμικών με την πρώτη κάθαρση. Αυτό έκαναν και αργότερα όταν έριξαν τον Μητσο-

τάκη και ανέβασαν τον Έβερτ στην ηγεσία της Ν.Δ. Αυτό κάνουν τώρα και στη δεύτερη μάχη εναντίον των αυτοδυναμικών του ΠΑΣΟΚ.

Η διαφορά με τη μάχη κατά της πρώτης αυτοδυναμικής τάσης, της τάσης δηλαδή των σοβινιστών του παλιού κέντρου με επικεφαλής τον Κουτσόγιωργα, βρίσκεται σε δύο σημεία.

Το ένα σημείο είναι ότι εκείνη η τάση ήταν πολύ πιο αδύναμη, γιατί δεν ήταν μια κατ' εξοχήν τάση του κομματικού μηχανισμού, αλλά είχε δύναμη κυρίως μέσα στο στρατό και την αστυνομία. Αντίθετα, σήμερα ο στόχος είναι το ΠΑΣΟΚ κυρίως του μηχανισμού,

του ΠΑΣΟΚ της νέας κρατικοκομματικής και συνδικαλιστικής νομενκλατούρας που έγινε αστική τάξη ακριβώς μέσα από το πέρασμά της στην κυβερνητική εξουσία. Βέβαια, αυτού του είδους η κομματική αυτοδυναμική τάση αποτελείται ουσιαστικά από δύο κυρίως εκφραστές, τον Τσοχατζόπουλο και τον Αρσένη, ενώ σημαντικός, αλλά όχι ακόμα σαφής σ' εμάς, είναι ο ρόλος του Λιβάνη (αυτός φαίνεται περισσότερο να είναι ο σύνδεσμος του ρεύματος των βουλευτών του παλιού κέντρου με τον κομματικό μηχανισμό).

Κύριος εχθρός των ρωσόδουλων είναι ο ισχυρότερος ομαδάρχης

του κομματικού μηχανισμού του ΠΑΣΟΚ, που σαν τέτοιος είναι γραμματέας της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ, ο Τσοχατζόπουλος. Η διαφορά του με τον Αρσένη βρίσκεται στο ότι εκφράζει λιγότερο το σοβινιστικό πνεύμα της στρατηγικής του “ορθόδοξου τόξου”, το οποίο με πιο ολοκληρωμένο τρόπο προωθεί ο Αρσένης. Γι' αυτό ο Τσοχατζόπουλος δέχεται και τα κύρια πυρά των ρωσόδουλων αυτή τη στιγμή, αν και η πτώση του θα προετοιμάσει και την πτώση του Αρσένη.

Η ισχύς λοιπόν του αυτοδυναμικού κομματικού ΠΑΣΟΚ είναι

συνέχεια στη σελ. 3

ΟΙ ΑΛΒΑΝΟΙ ΣΟΒΙΝΙΣΤΕΣ ΔΙΑΜΕΛΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΠΕΡΙΚΥΚΛΩΜΕΝΗ ΔΗΜ. ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Το φασιστικό ελληνικό εμπάργγο αρχίζει να αποδίδει

Στις 17 του περασμένου μήνα στην πόλη Τέτοβο της Δημοκρατίας της Μακεδονίας στη διάρκεια συγκρούσεων με την αστυνομία, τις οποίες προκάλεσαν αλβανοί εθνικιστές, σκοτώθηκε ένα άτομο και οξύνθηκαν ακόμη περισσότερο οι αντιθέσεις ανάμεσα στην αλβανική μειονότητα και τον υπόλοιπο πληθυσμό της γειτονικής μας χώρας. Αφορμή για την εξέλιξη αυτή υπήρξε η κόντρα στο ζήτημα της λειτουργίας ενός παράνομου "εθνικά καθαρού" αλβανικού πανεπιστημίου στο Τέτοβο. Αυτό όμως ήταν μόνο η αφορμή, όχι όμως και η βαθιά αιτία. Και η βαθιά αιτία είναι ο ανερχόμενος αλβανικός εθνικισμός.

ΑΠΟ ΠΟΥ ΞΕΚΙΝΑΕΙ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ

Όλο το προηγούμενο διάστημα ο αλβανικός εθνικισμός, που πήγαζε κατευθείαν από τα Τίρανα από την εποχή του Χότζα ακόμη, προσπαθούσε να βρει "διέξοδο" στα όνειρά του για τη δημιουργία της "Μεγάλης Αλβανίας" στην περίπτωση του Κόσοβο. Καθώς όμως αυτό ανήκει εδαφικά στη Σερβία, πίσω από την οποία βρίσκεται η Ρωσία, οι άλλοι εθνικιστές, οι Σέρβοι, όχι μόνο δεν ήθελαν να ακούσουν λέξη για αυτοδιάθεση του Κόσοβο και ένωσή του με την Αλβανία, αλλά κατάργησαν κι αυτή την περιορισμένη αυτονομία που υπήρχε από την εποχή του Τίτο. Ο αλβανικός σοβινισμός βλέπει λοιπόν τα όνειρά του να μην πραγματοποιούνται, οπότε στρέφεται στο άλλο μέτωπο, που είναι για πολλούς λόγους και πιο εύαλωτο: καλλιεργεί αποσχιστικές τάσεις στους Αλβανούς της Δημοκρατίας της Μακεδονίας.

Πρόκειται για μια αρκετά παλιά υπόθεση, που όμως δεν είχε πάρει, μέχρι τώρα τουλάχιστον, τη μορφή ανοιχτής σύγκρουσης. Εδώ και μερικά χρόνια, από τότε που μπήκε στην ημερήσια διάταξη το ζήτημα της αποχώρησης των Ομοσπονδιών που συγκροτούσαν τη Γιουγκοσλαβία και της δημιουργίας ανεξάρτητων κρατών, οι αλβανοί εθνικιστές στη Δημ. της Μακεδονίας έβαλαν ζήτημα αυτοδιάθεσης και δημιουργίας ενός "Ιλλυρικού" κράτους (Ιλλυροί είναι το αρχαίο όνομα των Αλβανών), τη στιγμή ακριβώς που εκδηλωνόταν η σέρβικη φασιστική επίθεση ενάντια στην Κροατία και τη Βοσνία. Εδώ δηλαδή οι αλβανοί εθνικιστές

λειτουργούσαν σαν κοινοί προβοκάτορες.

Στο επόμενο διάστημα, και μετά από συνεχείς υποχωρήσεις του Γκλιγκόροφ στις αλβανικές αξιώσεις, τα πράγματα ήρθαν σε κάποια ισορροπία: Στη βουλή και στην κυβέρνηση συμμετείχαν αλβανοί μειονοτικοί βουλευτές, η αλβανική εθνική μειονότητα αναγνωρίζεται επίσημα από το Σύνταγμα και απολαμβάνει τα βασικά της δικαιώματα, μειονοτικοί συμμετέχουν στη διοίκηση του κράτους κατέχοντας υψηλά πόστα και, με λίγα λόγια, μακάρι όλες οι μειονότητες να είχαν παρόμοια δικαιώματα. Μέχρι και στις ταυτότητες η κυβέρνηση Γκλιγκόροφ έχει προτείνει τα στοιχεία των πολιτών που ανήκουν σε εθνικές μειονότητες να αναγράφονται στη γλώσσα της κάθε εθνικότητας.

Όμως ο αλβανικός εθνικισμός δεν αρκείται σε αυτά. Αυτό που θέλει είναι να αναγνωριστεί **όχι ως εθνική μειονότητα, αλλά ως έθνος** μέσα στη Δημ. της Μακεδονίας, κάτι δηλαδή που δε δικαιολογείται με τίποτα. Στη βάση αυτής της αντίληψης, ζητάει να του αναγνωριστεί αυτή η ιδιότητα στο Σύνταγμα, να μιλάνε οι αλβανοί βουλευτές στη βουλή **μόνο στα αλβανικά** και, τώρα τελευταία, να ιδρυθεί αλβανικό πανεπιστήμιο στο Τέτοβο. Πρόσχημα γι' αυτό αποτέλεσε το κλείσιμο από τους σέρβους φασίστες του πανεπιστημίου της Πριστίνα, πρωτεύουσας του Κόσοβο. Είναι φανερό όμως πως δεν ήταν αυτός ο πραγματικός λόγος. Πέρα από το ότι κάτι τέτοιο θα ήταν παράνομο και αντισυνταγματικό, σύμφωνα με τους νόμους των γειτόνων μας, είναι και ανεπίτρεπτο από την άποψη της πολιτικής ουσίας, καθώς σημαίνει διαμελισμό της χώρας, και μάλιστα όταν περνάει πολύ δύσκολες ώρες με το ελληνικό εμπάργγο και την ουσιαστική απομόνωση από τη σταθερά εθελουφλούσα Δύση. Ταυτόχρονα ένα τέτοιο "πανεπιστήμιο" αποδεικνύεται και χωρίς αντικείμενο, αφού αυτό για το οποίο ιδρύθηκε, δηλαδή η κατάρτιση στελεχών της αλβανικής μειονότητας για την πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση, ήδη είχε δρομολογηθεί για λύση μέσα στα πλαίσια της Παιδαγωγικής Ακαδημίας της πρωτεύουσας. Αυτό το είχε ανακοινώσει ο ίδιος ο Γκλιγκόροφ μετά από τη συ-

νάντηση που είχε στην Πολωνία (με την ευκαιρία της επετείου του 'Αουσβιτς) με τον αλβανό πρόεδρο Μπερίσα, δηλαδή δυόμιση βδομάδες πριν γίνουν τα επεισόδια. Έτσι, οι αλβανοί υποψήφιοι εκπαιδευτικοί θα διδάσκονται όλα τα μαθήματα και σε όλα τα έτη σπουδών τους στην αλβανική γλώσσα.

ΚΟΙΝΟΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΕΣ ΠΟΥ ΠΑΙΖΟΥΝ ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Η επιλογή της στιγμής για τη σύγκρουση δεν ήταν τυχαία. Τη στιγμή αυτή η χώρα υποφέρει εξαιτίας του φασιστικού εμπάργγο. Όπως αναφέρει ο Τ. Μίχας στην *Ελευθεροτυπία* (7/2), σύμφωνα με τους *Financial Times* και τη *Wall Street Journal*, το εμπάργγο της έχει στοιχίσει 600 εκατ. δολάρια, ποσό που ισοδυναμεί με το 50% των ετησίων εσόδων από τις εξαγωγές. Είναι επόμενο να αναζητεί εναγωνίως διέξοδο να ανασάνει οικονομικά, κι αυτό μπορεί να γίνει μόνο μέσω Αλβανίας και Βουλγαρίας. Από τη Σκύλα στη Χάρυβδη δηλαδή, μια και η δεύτερη έχει αναλάβει να την εντάξει στο "ορθόδοξο τόξο", ενώ η πρώτη ζητάει γι' αντάλλαγμα το διαμελισμό της.

Επίσης, δεν είναι τυχαίο που επιλέγεται η σύγκρουση την ώρα που η Αλβανία, κάτω από διεθνείς (π.χ. απανωτές επιστολές του φιλορώσου Κλίντον) και εσωτερικές πιέσεις της φιλορώσικης αντιπολίτευσης υποχωρεί απέναντι στον Παπανδρέου (βλέπε την πρόσφατη επίσκεψη του Παπούλια στα Τίρανα). Το (προσωρινό ή όχι) δεν μπορούμε ακόμη να ξέρουμε) κλείσιμο δηλαδή του ελληνοαλβανικού μετώπου εγκαινιάζεται με την όξυνση του αλβανομακεδονικού μετώπου. Στην εκτίμηση αυτή οδηγείται και ένα άρθρο του "Στ. Κασ." (προφανώς πρόκειται για το Στέφανο Κασιμάτη) στην *Ελευθεροτυπία* (12/3), στο οποίο αναφέρεται ότι «*Δευτερευόντως, η επίσκεψη Παπούλια στα Τίρανα είναι μια κίνηση που συμβάλλει στη σύσφιξη του κλοιού γύρω από τα Σκόπια... Σύμφωνα με ορισμένες πληροφορίες, δεν αποκλείεται ο Κ. Παπούλιας να προβεί σε προφορική δήλωση υπέρ των νόμιμων δικαιωμάτων των Αλβανών που ζουν στα Σκόπια, εφόσον όμως συναντήσει στα Τίρανα την καλή προαίρεση για τη βελτίω-*

ση των διμερών σχέσεων». Γιενετι αντιδυτικοί, φάτε Μακεδονία, τους δελεάζει ο Παπούλιας.

Αλλά κι ο κυβερνητικός εκπρόσωπος κινείται στην ίδια ρότα, των απειλών κατά της εδαφικής της ακεραιότητας: «*Βασική μας αντίρρηση για την αναγνώριση των Σκοπίων είναι πάντοτε η ανάγκη διαφύλαξης της σταθερότητας στην ευρύτερη περιοχή... Λόγω της σύνθεσής τους της κοινωνικής, της εθνικής, της πληθυσμιακής, μπορούν μεσοπρόθεσμα να λειτουργήσουν ως παράγοντας αποσταθεροποίησης*» (*Ελευθεροτυπία*, 26/2).

Έτσι, δεν είναι παράξενο που την κρίσιμη αυτή ώρα βγαίνει ο ρώσος πρεσβευτής και κάνει τον προστάτη της Δημ. της Μακεδονίας (γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο γι' αυτό). Μέσα σε όλους σκάει μύτη κι ο εκπρόσωπος του Γκάλι στη Βοσνία Ακάσι (ο "τροχονόμος των Σέρβων", όπως τον έχουν ονομάσει λόγω της μοναδικής του "ικανότητας" να κάνει ότι δε βλέπει τα βαριά όπλα των Σέρβων να περνάνε κάτω από τη μύτη του), ο οποίος σε συνέντευξή του στην εφημερίδα του Κόσοβο *Κόχα* "προσφέρεται" να μεσολαβήσει στο διάλογο μεταξύ των Αλβανών της Δημ. της Μακεδονίας και της μακεδονικής κυβέρνησης (*Ελ.*, 25/2). Πρόκειται για τη γνωστή ρώσικη ταχτική: η μια πλευρά πιέζει αφόρητα και τότε βγαίνει η Ρωσία και τα τσιράκια της να παίζουν τον προστάτη της χώρας που υποφέρει.

Αυτή είναι και η μεγαλύτερη προβοκάτσια που προξενεί ο αλβανικός εθνικισμός.

Αλλά κι οι Αμερικάνοι σφυράνε τον ίδιο σκοπό. Σε σχετικές δηλώσεις του στις αρχές Φλεβάρη ο επικεφαλής του αμερικανικού γραφείου σύνδεσης στα Σκόπια Βίκτορ Κόμρας, παραβιάζοντας κατάφωρα την αρχή της μη επέμβασης στα εσωτερικά των ξένων χωρών, τόνιζε ότι κάθε κοινότητα θα πρέπει να έχει τις ίδιες εκπαιδευτικές δυνατότητες και ότι η κυβέρνηση των ΗΠΑ επιθυμεί για τη Δημ. της Μακεδονίας ένα εκπαιδευτικό σύστημα ανοιχτό για όλους τους πολίτες σε ισότιμη βάση. Αλλά και κατά την πρόσφατη επίσκεψη του υπουργού Εξωτερικών Τσερβενκόφσκι στην Ουάσιγκτον αμερικανοί αξιωματούχοι τόνισαν ότι μια από τις προϋποθέσεις αναγνώρισης είναι και ο σεβασμός των δι-

καιωμάτων των μειονοτήτων.

Είναι όμως προβοκάτορας και για έναν άλλο λόγο: Γιατί **αυτός** προκάλεσε τη συγκεκριμένη σύγκρουση και το θάνατο. Ήδη μια μέρα πριν τα επεισόδια ο "πρύτανης" Φαντίλ Σουλεϊμάνι είπε ότι θα καλέσει 200.000 Αλβανούς να υπερασπιστούν το πανεπιστήμιο με όπλα και χειροβομβίδες. Την ώρα μάλιστα που τα έλεγε αυτά μαζί του βρίσκονταν τετραμελής αντιπροσωπεία αμερικανών με επικεφαλής τον πρώην βουλευτή Τζόζεφ Ντιογκάρντι και εκπρόσωποι του γραφείου του ΟΑΣΕ (πρώην ΔΑΣΕ) στη χώρα. Ας σημειωθεί εδώ και η καταγγελία του κρατικού ραδιοφώνου ότι κατά την τελετή έναρξης (16/2) αυτοκίνητα του ΟΑΣΕ μετέφεραν αλβανούς καθηγητές και φοιτητές στον οικισμό όπου έγινε η τελετή.

Όπως ανέφεραν οι ίδιοι οι αλβανοί μειονοτικοί (*Ελ.*, 18/2), η παρουσία των αστυνομικών στις 17 του Φλεβάρη δεν εμπόδισε τη λειτουργία των σχολών και την παράδοση των μαθημάτων. Το απόγευμα όμως, οι Αλβανοί που βρίσκονταν στον οικισμό Μάλα Ρέτσιτσα, κοντά στο Τέτοβο, άρχισαν να πετροβολούν τους αστυνομικούς απρόκλητα, με τα γνωστά αποτελέσματα. Στην *Ελευθεροτυπία* της 20ής Φλεβάρη αναφέρεται η πληροφορία πως **οι Αλβανοί πυροβόλησαν πρώτοι**. Την ίδια μέρα ανακοίνωση των αρχών ανέφερε την ανακάλυψη και κατάσχεση μεγάλης ποσότητας πυρομαχικών τσεχοσλοβακικής προέλευσης με προορισμό το Τέτοβο.

Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Η ΟΑΚΚΕ, συνεπής στη διεθνιστική της θέση, τάσσεται, από θέση αρχών, υπέρ της εδαφικής ακεραιότητας της Δημοκρατίας της Μακεδονίας και καταδικάζει τον αλβανικό εθνικισμό στη χώρα αυτή, ο οποίος κινείται σε μια κατεύθυνση απόσχισης και διαμελισμού της χώρας. Αυτή μας η θέση ισχύει ακόμα περισσότερο στη συγκεκριμένη περίπτωση, που η Δημοκρατία αυτή υφίσταται μια πολλαπλή επίθεση από ανοιχτούς εχθρούς και ορκισμένους "φίλους", καθώς μάλιστα μια πιθανή ανάφλεξη στο εσωτερικό της χώρας θα οδηγούσε σε άμεση στρατιωτική εμπλοκή και άλλες βαλκανικές χώρες με όλα τα τραγικά επακόλουθα.

